

Arrest

nr. 234 282 van 20 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 december 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen België binnen op 28 december 2009. Zij vragen asiel aan doch dit werd afgewezen bij beslissing van de CGVS in 2011.

Verzoekende partijen dienen op 22 maart 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De aanvraag 9ter werd op 28 april 2011 ontvankelijk verklaard, waardoor verzoekers een attest van immatriculatie A (oranje kaart) ontvingen. Op 3 april 2012 adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening van verzoeker vanuit medisch oogpunt geen bezwaar inhoudt voor een terugkeer naar het land van herkomst, Armenië, aangezien de nodige zorgen er beschikbaar en toegankelijk zijn. De aanvraag werd op 4 april 2012 ongegrond verklaard waardoor hun oranje kaart werd ingetrokken.

Op 25 augustus 2013 wordt verzoekers kind van I. A. geboren.

Verzoekers dienen op 6 juli 2018 via de burgemeester van Antwerpen een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 6 december 2019 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Veemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste bestreden beslissing van de eerste en tweede verzoeker:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2018 werd ingediend door :

Y., R. (...) (R.R. (...))

Geboren te Jerevan op X

I., H. (...) (R.R. (...))

Geboren op X

Wettelijke vertegenwoordigers van:

I., A. (...) (R.R. (...))

Geboren te Brasschaat op X

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 31.03.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor mijnheer I. (...) en op 06.12.2010 voor mevrouw Y. (...) met een beslissing weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.05.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en drie maanden voor mijnheer en iets minder dan één jaar voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van

15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kind in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kind hier vanaf de eerste kleuterklas ononderbroken naar school zou gaan en dat ze een actueel schoolattest toevoegen. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien merken we op dat hun zoon slechts leerplichtig is sinds 01.09.2019. Verder dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon geen enkele band met Armenië heeft, dat hij beter Nederlands dan Armeens zou spreken zodat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om hem geen verblijfsmachtiging te gunnen. Betrokkenen verwijzen ook naar het Nederlandse systeem van het kinderpardon. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Armenië heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. We benadrukken nogmaals dat hun zoon pas leerplichtig is sinds 01.09.2019 en dus slechts drie maanden leerplicht heeft genoten in België. Verder merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat het kind nog verschillende naaste familieleden heeft in Armenië, waaronder zijn maternale én paternale grootouders. Hieruit blijkt dat het kind dus wel degelijk nog banden heeft met Armenië. Verder merken we op dat de bewering dat hij beter Nederlands dan Armeens spreekt, niet ondersteund wordt door objectieve bewijzen. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Hoewel uit de voorgelegde stukken blijkt dat beide ouders Nederlandse taallessen volgden tot een degelijk niveau, is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun beider moedertaal is, en dat zij hun kind niet in deze taal opgevoed zouden hebben. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was. De ouders dienden hun kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom het kind het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zou kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar het Nederlandse systeem van het kinderpardon dienen we op te merken dat betrokkenen via huidige aanvraag 9bis een beroep doen op de Belgische wetgeving en niet op de Nederlandse. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op het Nederlandse systeem van Kinderpardon in het kader van huidige aanvraag 9bis. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Mijnheer zou aandelen hebben in BVBA MG Europe, maar ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij deze aandelen gekocht heeft terwijl hij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene wist dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn asielprocedure het grondgebied diende te verlaten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het

grondgebied te verlaten van 14.05.2012 en verblijft sindsdien in illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid in hoofde van betrokkenen bestaan, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan acht jaar in België verblijven, dat zij een goede actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zouden hebben, dat zij diverse taalcursussen gevolgd zouden hebben, dat mevrouw vrijwilligerswerk zou doen, dat zij hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij contacten met werkgevers ontwikkeld zouden hebben waardoor zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat mijnheer lid zou zijn van een koor, dat mijnheer vrijwilligerswerk gedaan zou hebben, dat zij concrete en actuele tewerkstellingsmogelijkheden zouden hebben, dat mijnheer zijn voorlopig rijbewijs voorlegt evenals hun beider attest van inburgering, een getuigschrift van beroepsopleiding 'startpakket office en internetgebruik' voor mevrouw, uittreksels uit het Belgisch Staatsblad inzake BVBA MG Europe, een attest van lidmaatschap van een zangkoor voor mijnheer, verschillende deelcertificaten Nederlands voor hen beiden, een getuigschrift van beroepsopleiding 'Nederlands voor anderstaligen voor administratieve beroepen' voor mevrouw en een attest van vrijwilligerswerk voor mijnheer evenals zijn vrijwilligersovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De tweede bestreden beslissing van de eerste verzoeker:

"De heer:

Naam, voornaam: I., H. (...)
geboortedatum: X
geboorteplaats: Jerevan
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

De tweede bestreden beslissing van de tweede verzoeker:

"mevrouw,

Naam, voornaam: Y., R. (...)
geboortedatum: X
geboorteplaats: Jerevan
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:
I. A. (...), geboren op X, nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*c Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel luidt als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige zoon verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst; dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van thans 10 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Armenië - waarmee hun kind, hetwelke hier in 2013 geboren is, geen enkele band heeft én nog nooit geweest is ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kind hier vanaf zijn 3 jaar naar school gaat én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet; dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kind uitsluitend een binding met België heeft én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kind naar Armenië niet mogelijk is omdat zij als gezin niet over de juiste reisdocumenten voor hun kind beschikken om toegang te krijgen tot dit land, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben; dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kind hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van het minderjarig kind van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind (6,5 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van haar leven bevindt; dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in MOSKOU (Russische Federatie) dewelke bevoegd is voor Armenië: dat dit de praktische onmogelijkheid voor verzoekers ten overvloede aantoon; dat bovendien DVZ in een identiek dossier van een andere Armeense familie (de familie A.-M. (...) - O.V. (...) uit ANTWERPEN) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw; dat voormeld dossier zeker geen alleenstaand geval is en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw; aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 06.12.19 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 06.12.19 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat de inhoud de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs

beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. De verzoekende partijen geven als dusdanig niet aan dat een door hen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in de boordeling is betrokken. Zij geven wel aan dat de gedane beoordeling niet is gesteund op een correcte feitenvinding en op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond omdat zij omwille van praktische overwegingen verhinderd zijn om een verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure.

Wat de ingeroepen elementen betreft, stellen de verzoekende partijen dat zij gedurende hun verblijf van thans 10 jaar in België hier duurzaam zijn verankerd en dat zij ontworteld zijn ten aanzien van Armenië waarmee hun kind geheel geen banden heeft.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan acht jaar in België verblijven, dat zij een goede actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zouden hebben, dat zij diverse taalcurssussen gevolgd zouden hebben, dat mevrouw vrijwilligerswerk zou doen, dat zij hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij contacten met werkgevers ontwikkeld zouden hebben waardoor zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat mijnheer lid zou zijn van een koor, dat mijnheer vrijwilligerswerk gedaan zou hebben, dat zij concrete en actuele tewerkstellingsmogelijkheden zouden hebben, dat mijnheer zijn voorlopig rijbewijs voorlegt evenals hun beider attest van inburgering, een getuigschrift van beroepsopleiding ‘startpakket office en internetgebruik’ voor mevrouw, uittreksels uit het Belgisch Staatsblad inzake BVBA MG Europe, een attest van lidmaatschap van een zangkoor voor mijnheer, verschillende deelcertificaten Nederlands voor hen beiden, een getuigschrift van beroepsopleiding ‘Nederlands voor anderstaligen voor administratieve beroepen’ voor mevrouw en een attest van vrijwilligerswerk voor mijnheer evenals zijn vrijwilligersovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook niet dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Integendeel mag net worden aangenomen dat sterke banden met een bepaald land blijven behouden bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden bijgetreden in hun betoog dat het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland het voorwerp van hun aanvraag, meer concreet hun nauwe banden met en integratie in België, zouden tenietdoen.

In de eerste bestreden beslissing kan verder worden gelezen dat: *“Betrokkenen (...) zich (beroepen) op het feit dat hun kind in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kind hier vanaf de eerste kleuterklas ononderbroken naar school zou gaan en dat ze een actueel schoolattest toevoegen. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien merken we op dat hun zoon slechts leerplichtig is sinds 01.09.2019. Verder dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing*

van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon geen enkele band met Armenië heeft, dat hij beter Nederlands dan Armeens zou spreken zodat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om hem geen verblijfsmachtiging te gunnen. Betrokkenen verwijzen ook naar het Nederlandse systeem van het kinderpardon. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Armenië heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. We benadrukken nogmaals dat hun zoon pas leerplichtig is sinds 01.09.2019 en dus slechts drie maanden leerplicht heeft genoten in België. Verder merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat het kind nog verschillende naaste familieleden heeft in Armenië, waaronder zijn maternale én paternale grootouders. Hieruit blijkt dat het kind dus wel degelijk nog banden heeft met Armenië. Verder merken we op dat de bewering dat hij beter Nederlands dan Armeens spreekt, niet ondersteund wordt door objectieve bewijzen. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Hoewel uit de voorgelegde stukken blijkt dat beide ouders Nederlandse taallessen volgden tot een degelijk niveau, is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun beider moedertaal is, en dat zij hun kind niet in deze taal opgevoed zouden hebben. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was. De ouders dienden hun kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom het kind het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zou kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Door enkel te volharden dat de voormelde elementen niet correct werden beoordeeld, tonen de verzoekende partijen nog niet aan dat deze beoordeling van de gemachtigde steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekers nog wijzen op het ontbreken van een ambassade in Armenië omdat de bevoegde ambassade zich in Moskou bevindt, wordt opgemerkt dat dit element niet werd aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De verzoekende partijen stellen dat zij zich in een identieke situatie bevinden als een andere Armeense familie die in Antwerpen verblijft en wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en vervolgens gegrond werd verklaard. De verzoekende partijen gaan er met hun kritiek aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet telkens individueel dient te

worden onderzocht en dat de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke zaken. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook dat de verwerende partij afdoende heeft gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De door de verzoekende partijen gedane beweringen over een identiek dossier laten dan ook niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de verblijfsaanvraag van deze andere Armeense familie dan ontvankelijk werd verklaard. Met voormeld betoog tonen de verzoekende partijen niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat dan ook niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De verzoekende partijen ontwikkelen geen middel te tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stellen enkel dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat *“hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 06.12.2019 (...) dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”*. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat de verzoekende partijen geen gegrond middel hebben ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van twee bestreden bevelen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC